

winterzonnnewende

toen werden bomen verbrand
machtige fakkels in de nacht

men was bevangen door angst:
had het licht de aarde verlaten,
men zong een smekend gezang
opdat de zon zich om zou keren
en de duisternis verjagen

zoals een woedende god zijn kracht
zou tonen aan vermetele rivalen,
de heersers van de deemstering

men danste in een krans om
een cirkel van vuren, men stuurde
gebeden als schepen die zouden
varen op de rivieren van de nacht,
verborgen stromen waarvan
de golven alle planeten doofden

nergens een herberg waar een vrouw
werd geweigerd, geen herders die
zich verbaasden over een ster

de aarde zelf was onherbergzaam,
in sterren zag men verre ogen van
heimwee en bomen moesten branden
om de dagen te verlengen, om de zon
te doen verlangen naar een wederkeer

Staf De Wilde